

Hemû Karkerên Welatan û Xelkên Bîndest Yekbîn!

Dengê Şoreş

Li Kurdistan

ORGANA WEŞANA MERKEZÎ YA PARTIYA KOMÜNİSTA ŞOREŞGERA TIRKIYA JI BO KURDİSTAN
GULAN - 1992 / HEJMAR 17 ☆ Türkiye Devrimci Komünist Partisi Kürdistan Örgütü Yayın Organı

Kürt halkını teslim almayı hedefleyen faşist saldırı dalgası kırılmalıdır!

Ulusal özgürlük mücadelesine ve genelde işçi ve halk hareketine karşı gericiğin "milli mutabakat"ını sağlamak için "bölücü terör" demagojisine hız verildi

Burjuvazi, diktatörlük ve hükümet, Kürt halkına karşı yoğun bir şoven propaganda eşliğinde sürdürülen ve Newroz'da yüze yakın emekçi, genç ve çocuğun katledilmesiyle boyutlandırılan faşist saldırı dalgasını, gericiğin yararına yeni mevzilerin elde edilmesini sağlayacak biçimde genişletmeyi hedeflemektedir. Gerici egemen sınıflar, buldukları mevziden hamle yaparak, Kürt işçi ve emekçi yığınlarını, faşist terörle sindirmeyi, teslim almayı, özgürlük mücadelesini en azından mümkün olan bir süre için bastırma ve gericiğin "cephe birliği"ni sağlama almayı planlamaktadırlar. Bunun için yüzbinlerce asker ve polis katıldığı imha ve yağma saldırıları, "teröre karşı milli mutabakat" propagandasıyla sürdürülmektedir.

Faşist devletçe, emperyalist efendilerinin yönlendirilmesi altında MGK ve Türk Genel Kurmayı kararında oluşturulan bu politikanın başarılı olup olmaması, kuşkusuz bir dizi iç ve dış etkene bağlıdır. "Kürt sorunu" olarak adlandırılan, halkımızın esaretten kurtuluş mücadelesi, doğal olarak emperyalizm ve faşist gericiğin saldırılarıyla karşılaşılacaktı. Özgürlük mücadelesinin radi-

kal bir çizgide yükselme ve yaygınlaşması, gerici faşist saldırıların yoğunlaşmasında birlikte getirdi. Son bir ay içinde, bu ezme ve teslim alma politikası daha pervasız bir biçimde uygulanıyordu.

Diktatörlük ve hükümet Kürdistan'da önemli bir açmaz içindeydi. Kürt halkına yönelik şiddet politikası tımandırıldıktan bu açmaz daha da içinden çıkılmaz hale geliyordu. Egemen sınıflar, devlet ve hükümet, devrimci bir yükseliş içindeki halk hareketini bastırma ve gerici-faşist cepheyi birleştirme temelinde diktatörlüğü tahkim etmek için, içte ve dışta bir destek arayışı kampanyası başlattı. Ulusal özgürlük mücadelesine ve genelde işçi ve halk hareketine karşı gericiğin "milli mutabakat"ını sağlamak için "bölücü terör" demagojisine hız verildi. Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşta dış desteğe de ihtiyaç duyan Türk gericiği, ABD emperyalizminin kucağına tam bir oturuşla uluslararası gelişmelerden yararlanmaya çalıştı ve emperyalistlere yeni tavizler vererek bunda bazı başarılar sağladı.

Faşist ve gerici koalisyon hükümetinin "demokrasi" ve "şefkat" laflarıyla perdelenen politikası, Kürdistan'da içine girilen tecrit sürecinin durdurulmasını

ve Kürt halkının yeniden devlete bağlanmasını hedefliyordu. Ulusal özgürlük istemi ve bu istem doğrultusunda gelişen mücadelenin bastırılması için, bir yandan faşist terörle sindirme, öte yandan "şefkat" palavralarıyla aldatma taktiği izlendi. Egemen sınıf partileri ve tüm gericiğin "milli mutabakatı"nın yanı sıra; "ülkenin bütünlüğünün tehlikede olduğu", "terörün dış tehditli olduğu" propagandasıyla Türk şovenizmini körükleme temelinde bir cephe gerisi de oluşturulmaya çalışıldı.

Diktatörlük ve hükümetleri, Kürt halkına karşı yürüttükleri savaşta bazı önemli güçlüklerle karşılaşıyorlardı. 12 Eylül generallerinin yoğunlaştırıp sistemleştirdiği, ANAP'ın geliştiren sürdürdüğü ve DYP-SHP hükümetinin devralıp uygulamaya devam ettiği imha ve zulüm politikası, tüm gerici çabalara karşın Türk işçi ve emekçi yığınlarınınca desteklenmiyordu. Burjuva "sol" muhalefet ve burjuva liberal aydınlar, sahte bir biçimde da olsa, "insan hakları"ndan sözediyor ve Kürdistan'daki katliamları şöyle yada böyle tartışma konusu ediyorlardı. Burjuva faşist ve gerici partiler arasında küçümsenmeyecek çelişki ve çatışmalar vardı. Kısaca, burjuva-gerici cephenin ihtiyaç duyduğu "milli birlik ve beraberlik" yoktu. Önemli bir etken olarak '89, '90 ve '91'de görülen işçi hareketi dalgası, faşist gericiğin manevra alanını daraltıyor,

onu sıkıntıya sokuyordu.

DYP-SHP hükümeti tüm bunların bilincinde olarak işe koyuldu. Bir yandan "Kürt realitesinin tanındığı" ve "Kürtlerin birinci sınıf vatandaş olduğu" demagojisiyle Kürt halkı aldatılmaya, öte yandan "teröre karşı mücadele" adı altında Kürdistan'da girişilen katliamlara destek sağlanmaya çalışıldı. "Bölücü terör" propagandasıyla yeterli desteği sağlayamayan gericiğin, uluslararası alandaki gelişmelerden, ve özellikle Ermeni-Azeri çatışmalarından yararlanmaya çalıştı. "Ermenileri telin" mitingleri düzenlenerek, bu ırkçı-şoven gösterilere ilk okul çocuklarında alet edildi. "PKK -Ermeni işbirliği" üzerine senaryolar uydurularak, bu temelde yaratılabilecek gerici sokak hareketinin Kürt halkına karşı kullanılması planlandı. Futbol maçlarının lumpen kitesine polis amigolarının yönetiminde "Yaşasın Türkiye-Kahrolsun PKK" sloganları atırıldı. Kürt özgürlük mücadelesine karşı gerici bir havanın tüm Türkiye'de esmesi için, faşist ve gerici köşe yazarları MİT ve Genel Kurmay tarafından belirlenen çizgide bir kampanya sürdürdüler. Sürekli olarak bir Türk-Kürt çatışması yaratmaya çalıştılar.

Burjuvazi ve hükümet, Kürt halkına karşı dış destek arayışını da bırakmadı. Türkiye gericiği, ABD emperyalizminin, uluslararası alandaki bugünkü etkinliğine yaslanarak ve onun dünya hakimiyeti mü-

cadelesinde sadık bir uşak rolüyle yerel olarak, Kürt halkına yönelik iğrenç emellerini gerçekleştirmek istemektedir. Emperyalizmin Ortadoğu, Ortaasya ve Kafkasya halklarına yönelik hamlelerinde, kullanılacak bir maşa olarak Türkiye gericiliğine ihtiyaç duyması, diktatörlük ve hükümete az da olsa bir manevra imkanı sağlamaktadır. Tümüyle Amerikan politikasına bağlanmış Türk egemen sınıflarının, Suriye, Irak ve İran'a yönelik tehdit edici bir propagandayı hızlandırması ve ABD'nin tehditleri sonucu Suriye'nin Türk devletiyle kısmi işbirliğini kabullenmesini de, onun geçici bir avantajı olarak değerlendirmek gerekmektedir.

Bu gerici, şoven ve saldırgan kampanya sonucunda, diktatörlük cephesinde, faşist-gerici partilerin, burjuva sendika ağalarının, tekelci basın, burjuva liberal gazeteci ve yazarların katılımıyla belli bir "mutabakat" sağlandı. Hükümet, işçi hareketindeki geçici ve dönemsel düşüşü ve bununla doğrudan bağlantılı olarak Kürt halkına yönelik saldırılar karşısında beklenen tepkinin görülmeyişini fırsat olarak değerlendirdi. Newroz'da girişilen katliamla, bir bakıma halkın tepkisi ölçülmeye çalışıldı. İşgal ordusunun kanlı saldırılarına karşı mücadelesinde Cizre, Nusaybin ve Şırnak'ın emekçi halkı, ülkenin diğer yerlerinden -tüm milliyetlerden komünist ve devrimcilerin çabalarıyla düzenlenen bazı protesto gösterileri dışında- yeterli, yada önemli sayılabilecek bir destek görmedi. Bu durum ABD'nin tam desteğindeki gerici egemen sınıfları, diktatörlüğün silahlı güçlerini, gerici ve faşist hükümeti cesaretlendirdi. Nitekim Kürt halkına karşı saldırılar, 40-50 kişinin bir seferde katledileceği biçimde arttırıldı ve pervasızca sürdürülüyor.

Tüm bu gelişmelerin gösterdiği sonuç ise şudur: Ya, diktatörlüğün azgın faşist saldırı dalgasına karşı bir halk barikadı kurularak, bu gerici dalga kırılıp etkisiz kılınacak; yada, hükümet yetkililerinin, ordu generalleri ve polis şeflerinin, "üstünlüğü sağladık" "artık gece de gündüz de biz hakimiz" propagandasıyla yaratmak istedikleri psikolojik baskıya ve sindirme amaçlı saldırılara boyun eğilerek sessiz kalınacak ve böylece saldırı ve katliamların daha da boyutlanması meydana verilecek.

Sessiz kalmanın çıkar yol olmadığı yaşanarak görüldü. Yine, kısmi bir direniş karşısında diktatörlüğün nasıl acz içine düştüğü de görüldü. O halde tek çıkar yol, faşist saldırı dalgasını püskürtmek için, tüm Kürdistan'da, faşist işgalciye karşı direnişi yaygınlaştırmaktır. Diktatörlüğün gerici cephe birliği dağılmaya mahkumdür. Mücadelenin düz bir çizgide her zaman yükseliş içinde olmayacağı, geri çekiliş ve ileriye atılımları birarada yaşadığı toplumlar tarihinin bilinen olgusudur. Faşist devlet Kürdistan'da açmazdan kurtulmuş değildir. Yeni bir direniş dalgası onun görünür "avantajları" nı dağıtacak güce sahiptir.

Kürt komünistleri ve devrimcileri örgütlülüklerini sağlamlaştırarak yığınlara yönelik propaganda, ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyetini yoğunlaştırırlarsa ve Kürt işçi ve köylüleri, ulusal imha ve zulme karşı mücadeleyi yükselterek, evlatlarının katledilmesine sessiz kalmazlarsa, Kürt halkı, faşist devletin saldırı dalgasını püskürtmek için mücadele cesaret ve kararlılığını gösterirse, faşist devlet ve hükümetin, elde ettiğini ilan ettiği "avantajlar" ın onun elinden almak mümkündür ve yapılması gereken de budur.

Emperyalist reka

Kürdistan'da ulusal zulme, ulusal kölelik politikasına, işkence ve katliamlara karşı mücadeleyi yükselip, Türk egemen sınıflarının Kürdistan'daki açmazları büyüdükçe, emperyalist haydutların "Kürt sorunu"na müdahaleside boyutlanmakta, yoğunlaşmakta ve açıktan yürütülür hale gelmektedir. Son bir iki ay içindeki gelişmeler bunu bir kez daha açıklıkla ortaya koydu.

Diktatörlüğün, Kürt halkına karşı Newroz'da giriştiği saldırı karşısında, başta ABD olmak üzere, Alman, İngiliz ve Fransız emperyalistleri, aralarındaki çıkar çatışmasını ve Balkanlar, Ortadoğu ve Ortaasya ile Kafkasya'ya yönelik, pazarlara ve hammadde kaynaklarına hakim olmak için kıyasıya yürütülen rekabet politikasına uygun tutumlar aldılar. Alman emperyalizminin elebaşları, demagogik bir çıkışla, Türk devletine verdikleri silah ve zırhlı araçların Kürt halkına karşı kullanılmasını protesto ettiler ve silah sevkiyatını durduklarını açıkladılar. Avrupa Topluluğu nezdinde bazı yatırımlar için girişimde bulunacaklarını da ilan ettiler. Türk gericiliğini belirli oranda sıkıntıya sokan Almanların bu çıkışı, kuşkusuz ne "insan hakları" konusunda hassasiyetle, ne de Kürt dostluğuyla ilgiliydi. Bu tutum, tümüyle, Almanya'nın Balkanlar, Ortadoğu ve eski SB. ülkelerine yönelik çıkar hesaplarının bir yansımasıydı. Dünyanın ikinci ekonomik gücüne sahip Almanya; ABD'ye ve batı Avrupa'nın öteki emperyalistlerine karşı sürdürdüğü rekabette, "Kürt kartı"ndan yararlanmak istiyordu. Kuşkusuz, Türkiye gericiliğinin, "gelecekte dost Almanya" demagojisine rağmen, esas olarak ABD uşaklığını benimsemesi ve ABD çizgisinde yürütmesi, Alman emperyalistlerini, Türkiye'yi

"kinama"ya yönelten diğer bir etkendi ve bu da rekabet politikasına doğrudan bağlıydı. Almanya, Türkiye gericiliğini -ekonomik, siyasi bağlantılarını kullanarak sıkıştırarak, ondan daha fazla taviz elde etme ve Adriyatik aracılığıyla Akdeniz'de bir "doğu Akdeniz kuşağı" yaratarak, Türkiye üzerinden Ortadoğu'ya ve Kafkasya'ya uzanmayı hedefliyor.

Alman emperyalistlerinin, Kürt halkının haklarını savunma diye bir sorunları yoktu ve olamazda. Kürdistan'da faaliyet yürüten kelle avcısı "Özel Tim" in Almanya'da, Alman GSG-9 "anti-terör timi" tarafından eğitildiği ve 256 bin Doğu Alman Kalasnikof silahıyla Tank ve zırhlı araçların Türk devletine, Kürt ve Türk halkına karşı kullanılacağı bilinen verildiği herkes biliyor. Ayrıca Almanya'nın Türkiye ile güçlü çıkar ilişkileri var. İthalatın %32'sini Almanya'dan sağlayan Türkiye'de 300 Alman firması faaliyet yürütüyor. Yaşanan kısmi gerginlik ortamında, Milli Savunma Bakanı Ayaz, "Türk milleti bütçesinden, Alman hazinesine 5 milyar mark paranın girdiğini", "Alman silah sanayi kanalıyla iki kattan fazla bir parasal kazancın Almanya'ya geri döndüğünü" açıklayarak, Türkiye halkına karşı Türk devleti ve hükümetinin suçunu itiraf etmek zorunda kaldı. Kısacası Almanya Türkiye'deki çıkarlarını gözden çıkarma pahasına "Kürt dostluğu"na soyunmuş değildi. O, emperyalist emellerine uygun bir hamleyle, Ortadoğu ve Kafkasya'ya yönelik politikasında bir adım daha ileriye yürümek istiyor. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin hakkını kullanma isteği özünde diğer emperyalistler kadar Alman emperyalizmini de tedirgin ediyor.

ABD emperyalizmi ise,

bet ve Kürt sorunu

onlarca yıldır (2. Dünya Savaşından sonra) Türkiye egemen sınıflarını uysal bir uşak olarak elinde tutuyor ve tüm aksi iddialara karşın Türk devletinin Kürt politikasını onaylıyor. ABD yönetimi bunu her fırsatta açıklamakta geri durmuyor. Newroz'daki katliamlardan sonra da ABD, uygulamaya geldiği politikayı sürdürdü ve ABD Genel Kurmayı, Türk hükümetinin, Kürt halkına karşı -onlar PKK diyorlar- "elindeki tüm askeri, siyasi, ekonomik ve sosyal imkanları kullanması gerektiği"ni açıklayarak saldırıları destekledi. ABD yetkilileri, Alman emperyalizminin çıkışını da sert demeçlerle protesto ederek, Almanya'yı üstü ürtülü olarak, kendi egemenlik alanına el atmakla suçladılar. ABD'nin Almanya'nın geri adım atması için "yoğun baskı yaptığı" haberleri, bu baskının esas nedenleri gizlenerek burjuva basında yer aldı. ABD, yetkilileri, Amerikan silahlarının "bölücü teröre karşı", yani Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı kullanılabileceğini açıkladılar.

Kısacası, Almanya "Kürt sorunu"nu kullanarak Türkiye egemen sınıfları üzerinde daha fazla etkiye sahip olmayı denerken, ABD, kendi çıkarlarına yönelik bu Alman girişimini etkisiz kılmak için elindeki kozları ortaya koydu. Açık ki, Türkiye gericiliğinin kendi emellerinin gerçekleşmesini ABD emellerinin gerçekleşmesinde görüyor olması ve bunun içinde esas olarak ABD'nin askeri, siyasi politikasına bağlanmış olması, emperyalistler arası rekabette, ABD yararına bir durum yaratıyor.

Alman ve Amerikan atakları diğer emperyalistleri de harekete geçirdi. Mitterand ve Douglas Hurd Türkiye'ye uçtular. İngiltere ABD'nin yanında ve onun

ardı-sıra yürüyüşünü sürdürmeyi kârlı bulurken, emperyalist sömürgeciliğin tecrübeli temsilcisi Fransa, "tarihsel Türk dostluğu"na atıfta bulunarak, Almanya'nın etkisini kırmaya ve Alman-Türk çelişkisinden yararlanmaya çalıştı. Mitterand, "ayrı bir Kürt devletinin kurulmasının yanlışlığı"na vurgu yaparak, emperyalizmin Türk uşaklarının alkışlarını aldı.

Anlaşılacağı gibi, emperyalistler aralarındaki rekabette "Kürt sorunu"ndan yararlanmaya çalışırken, özünde tümü Türkiye gericiliğini, Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşta desteklemektedirler. Emperyalistlerin herbiri, Türkiye'nin, dağılan eski Sovyetler Birliği'ndeki "Türki Cumhuriyetler" üzerindeki etkisinden, kendi hesabına yararlanmak istemektedir. Ortadoğu ve Kafkasya'ya yöne-

lik egemenlik yarışında Türk devletini yanına alma ve onu kullanma taktiği izliyorlar. Bu taktiğin etkili olması için, Kürt sorunu'na elatıyor ve onu, kendi öğrenç emellerine alet etmek istiyorlar. ABD ve İngiltere'nin Suriye'yi tehdit etmesi de aynı politikanın bir diğer yanını oluşturuyor. Türkiye egemen sınıflarının Almanya'ya karşı "kampanyası"nın ardında ise, doğrudan ABD'nin askeri, ekonomik ve siyasi gücü bulunuyor.

Kürt halkının, emperyalistlerin dost olamayacağı bilincine, tarihsel deneylerle, belirli oranda ulaştığı düşünülebilir. Ancak yinede, emperyalistlerin mali-ekonomik gücü, diplomatik manevraları ve casusluk faaliyetinin Kürdistan'ın geri toplumsal yapısında tümüyle etkisiz kalacağı düşünülmemelidir. Kürt halkı, emperyalizmin, ulusal özgürlüğün düşmanı olduğu asla unutmamalıdır. Em-

peryalistler, tarihte -Kürt tarihinin de- de örnekleri çokça görüldüğü gibi, aralarındaki hegemonya mücadelesinde, ezilen halkların mücadelesinden yararlanma taktiği izlemektedirler. Oysa ulusal-siyasal ve sınıfsal özgürlük herşeyden önce emperyalizme karşı tutarlı bir mücadeleyi gerektirir. Kürt halkı, tarih boyunca acı deneyler yaşadı. Ve Alman, Fransız, Amerikan, İngiliz yada diğer emperyalistlerin dost değil düşman olduğunu görebilecek kadar acı deneylere sahiptir. (*)

(*) Kuşkusuz emperyalistler arası rekabetin, onların çelişki ve çatışmalarını derinleştiren bir yanı da vardır. Ve devrimci bir tarzda kullanılabilirse, bundan mücadelenin geliştirilmesi için yararlanmak mümkündür. Bunun için, emperyalistlerden birine yamanma değil, onların birbirine vurulandan yararlanma taktiği izlenir.

"Kürt partisi" tartışmaları neye hizmet ediyor?

Kürdistan'da, özgür olma, esareten kurtulma istemi güç kazanıp, devrimci bir doğrultuda direnişin yayılmasına yol açtıkça, Kürt halkını ve onun mücadelesini bölmeye yönelik girişimlerde artıyor. Bu girişimlerin bir parçası olarak, son günlerde yasal bir "Kürt Partisi"nin kurulması tartışmaları başlatıldı.

Bu tartışma Kürt işçi ve emekçileri tarafından gündeme getirilmedi. "Kürt Partisi"nin kurulması tartışmasını bazı gerici düzen partilerinin yöneticileri ve diktatörlükle çeşitli ilişkilere sahip bazı Kürt burjuva aydınları gündeme getirdiler. Aynı tartışmanın devamı olarak, tekerci burjuva basınında kalem oynatan gerici-faşist yazarlar, "Kürt aydınları"ni, PKK'ya karşı girişimde bulunmaya,

"PKK terörünü kınamaya" çağıldılar. Onlarda, "Kürt aydınları" dedikleri bu düzen işbirlikçilerini, "ayrım-cılığa karşı olduğunu" açıklayan ve PKK'ya karşı olan bir parti'de örgütlenmeye çağıldılar. İnönü, Kürt partisine karşı, olmadığını açıklarken, ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz "Bağımsız Kürdistan'ı savunan parti kurulmasının tartışılabilirliğini" açıkladı. Demirel ise, böyle bir parti kurulmasına izin verilemeyeceğini ve böyle bir girişimin bölücülük olacağını söyledi. Tartışmaya katılan HEP Genel Başkanı Feridun Yazar ise; böyle bir partinin kurulmasına karşı çıkarak, bu girişimin HEP'e karşı olduğunu söyledi ve "Bizi yasallaştırınlar yapılacak iş HEP'in samimiyetine inanıp, yasallaşmasını sağla-

maktır. Biz kan dökülmesini istemediğimizi defalarca söyledik, Kürt sorununun diyalog yoluyla çözüleceğine inancımızı birkez daha belirtiyoruz." açıklamasını yaptı.

"Bağımsız Kürt Partisi" tartışması, Kürt halk hareketini düzen ve devlet yararına bölmeyi ve devlete bağlamayı hedefliyor. Gündülen amaç, başta işçiler olmak üzere, Kürt emekçi yığınlarının devrimci siyasal örgütlülüğünü engellemek, emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı radikal devrimci hareketi dağıtmak, PKK gibi örgütlere yönelişin önüne set çekmek ve ulusal zulme karşı gelişen mücadeleyi pasifize ederek etkisizleştirmektir. Böyle bir parti kurulsa -ki bunun Kürt işçi ve köylülerini kapsamaması, temsil etmesi bu-

Demirel demokrasi'sinin adı faşist-ulusal zulümdür

Kürdistan'ın dağı-taşı, şehir meydanları, cadde ve sokaklar asker ve polis kaynıyor. Silahlı ölüm mangaları, uçakları, tankları, panzerleri, topları ve lazer (lav) silahlarıyla Kürt şehir ve köylerini basıyor, bombalıyor, kurşuna diziyor, işkence yapıyor, yakıyor, yıkıyor!..

Ve gerici-faşist hükümetin başı Demirel; herşeyin "demokrasi ve hukuk kuraları içinde kalınarak" yapıldığını açıklıyor, ne pahasına olursa olsun "ateşin söndürüleceğini" ilan ediyor. İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, "terör" ve "bölücü terör" dediği halkın mücadelesinin önlenmesinde, "milli birlik mutabakatın oluştu-

ğu"nu ilan ederek, "Bu konuda ilgi ve desteklerini esirgemeyen TBMM'ye, partilerimize, basınımıza ve ulusumuza şükranlarımı sunuyorum." diyerek, Kürt halkına karşı girişilen kanlı imha eylemine verilen desteği dile getiriyor.

Newroz'da, Cizre, Nusaybin, Şırnak ve Hakkari'de başlatılan büyük "Bahar operasyonu" sürüyor. Kürt köyleri onbinlerce asker ve özel tim adlı kelle avcılarınca kuşatmaya alınıyor, tüm köylüler meydana toplanıyor, -Hitlerci faşistlerde Yahudileri toplama kamplarına ve gaz odalarına götürmek için önce meydanlarda topluyorlardı-topluca işkenceye çekilerek

silah getirmeleri isteniyor. Köy yollarında çalışan yolcu minübüsleri korucu ve özel tim işbirliğiyle durdurularak, köylüler topluca kurşuna diziliyor. Mardin, Savur ilçesi Cizre (Taşlık) köyü, Kürt direnişçi gençlerini teslim etmediği için bombalanarak 30 gencin katledilmesi, diktatörlük güçlerinin "büyük bir zaferi" olarak, sevinç çılgınlığıyla kutlanıyor. Diyarbakır'ın Bismil ve Mardin'in Savur ilçesine bağlı köyler roket ve havan toplarıyla ateşe tutularak harabeye çevriliyor. Cizre ve Kuzeri köylerinden köylüler evlerinden çıkarılarak -8 kişi böyle öldürüldü- kurşuna diziliyor. Midyat'ın Site (Çalpınar) köyü Şakulli mezrası köylüleri, ilçe merkezine giderken "köy korucuları" adlı yerli cinayet mangaları tarafından topluca kurşuna dizilerek 8 köylü katlediliyor. Polis ve jandarma birlikleri, silah bulup getirmediği için 16-17 yaşındaki Kürt gençlerini kızgın ateşe yatırarak işkenceye çekiyor. Baskıları protesto ederek kepenk kapatan Cizre, İdil, Şırnak, Bismil esnafının dükkanları özel tim tarafından tahrip edilip-yağmalanıyor. Baskılara dayanamayıp göce kaçışan İdil halkı üzerine ateş açılıyor.

Ve Diyarbakır İl Jandarma Alay Komutanı Albay İsmet Yediyıldız -bu zat Vedat Aydın'ın cenaze töreninde onbinlerin üzerine ateş açılması emrini verenlerden biridir- çok sayıda tanığın gözü önünde, Leyla Zana ve Orhan Doğan'a "sizi şu anda bir çandan gibi öldürebilirim. Ölümünüz bize zevk verir. Sizin kanınızı içsem doymam." diyebiliyor.

İşte Demirel'in, "demokrasi ve hukuk kuraları"nın içinde bunlar var. Demirel'in başında bulunduğu

koalisyon hükümetinin "demokrasi"si, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı kan ve kurşunu, işkenceyi, evlerin ve işyerlerinin talanını ve toplu imhaları içeriyor. Burjuvazinin "hukuk kuralları" içinde, yalnızca Kürdistan'ın kan deriyasına çevrilmesi değil, büyük şehirlerin, İstanbul'un sokak ve ev infazlarıyla dize getirilmesi de var. İşçilerin sokağa atılması, üniversitelerin karakollara çevrilmesi ve sömürü ve zulme karşı çıkan devrimcilerin, istiklalmarşı eşliğinde ve evlere bayrak asılarak kurşuna dizilmesi var. Bir gece vakti, evleri ve işyerleri belli olan devrimcilerin kurşuna dizilerek infaza tabi tutulmaları ve ardından, kan susumuş cellatlar sürüsünün "zafer" çılgınlıklarıyla, "son 25 yıldır ilk kez" ele geçirdiklerini ilan ettikleri bugünkü ortamı kutlamaları var.

"Devletin takındığı tavır halk tarafından desteklenmesi çok sevindiricidir." diyen ve "polislin gösterdiği üstün başarı"yı kutlama mesajları yayınlayan Demirel'in ve onunla birlikte İnönü'nün "tüm kurum ve kurullarıyla" isleteceklerini vaadettikleri demokrasi işte budur. "Milli mutabakat" cephesinde biraraya gelen düzen partilerinin, burjuva basının, faşist ve gerici sendika ağalarının destekledikleri, alkış tuttıkları şey, işte bu faşist terör, ulusal zulüm ve katliamdır.

Yaşam öğreticidir. Faşist ve gerici düzen partilerinin, halk yığınlarını aldatmaya yönelik demagojik propagandalarının hedefleri, gün geçtikçe, sıradan bilinçsiz emekçinin de yaşayarak görebileceği biçimde açığa çıkmaktadır. "Demokrasi", "şefkat" ve "Kürt realitesinin tanındığı" propagandasının, işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkı-

günkü koşullarda mümkün değildir- yapacağı şey, Kürt halk hareketini düzene bağlamak için, kurulu düzen partileriyle işbirliği içinde devlete yardımcı olmaktır.

Kürt toplumu bugün sınıflı bir toplumdur ve kurulmuş olan, ya da kurulacak olan örgüt ve partiler, esasen ya Kürt burjuva-feodal güçlerinin, ya Kürt küçük-burjuvazisinin veya Kürt işçilerinin çıkarlarını esas alacaklardır. "Kürt Partisi" -kurulabilir mi, kurulamaz mı, bu ayrı bir sorundur- bu isim altında esas olarak Kürt burjuva-feodal gerici liğinin çıkarlarını ve politikasını savunacaktır. Böyle bir partiye Kürt işçi ve köylülerinin en ufak bir ihtiyacı yoktur. Kürt halkının, onu düzene ve faşist diktatörlüğe entegre edecek, bir partiye değil, ulusal ve sosyal özgürlük mücadelesinde ona yol gösterecek devrimci örgüt ve Marksist bir partiye ihtiyacı vardır ki, bu örgüt ve parti bugün vardır. Partimizin Kürdistan Örgütü, Kürt işçi sınıfı ve devrimci köylülüğüyle ilişkileri sağlam temelde geliştirdikçe, Kürt işçi ve köylülerinin

tutarlı siyasal önderlik ihtiyacı da karşılanmış olacaktır. Ayrıca PKK, ulusal devrimci bir Kürt örgütü olarak, bugün Kürt halkının küçümsenemeyecek bir ilgi ve desteğine sahiptir. Kürdistan'da, işçi ve köylülerin devrimci Marksistler tarafından örgütlenmesine ve Kürt Marksistlerinin bağimsız siyasal faaliyetine müdahale edilmemesi kaydıyla, bir ulusal devrimci direniş cephesinin oluşturulması -ki bunun temel gücü Kürt işçi ve köylüleridir- tartışılabilir. Ancak, bir "Kürt Partisi"nin tartışılacak bir yanı yoktur ve Kürt halkının mücadelesi açısından böyle bir parti ve tartışmanın hiç bir yararı yoktur.

"Kürt Partisi" tartışması ve böyle bir parti kurma girişimlerini gündeme getirenler, Kürt halkına ve Kürdistan'da gelişen özgürlük mücadelesine karşı gerici bir çaba içindedirler. Kürt işçi ve emekçileri, diktatörlükle bağlantılı bu gerici çabaları reddedecek, Kürt halkının mücadelesini bölmeye yönelmiş bu girişimi boşa çıkaracaklardır. ■

nın talep ve mücadelesi sonucu gündeme geldiği ancak, aynı mücadelenin bastırılması amacıyla, hükümet tarafından bir aldatma aracı olarak kullanıldığı bugün daha iyi görülebilir.

Gerici-faşist koalisyon hükümetinin demokratik hak ve özgürlükleri "getireceği" beklentisi içinde olmak, hayati önemde bir yanlışlığa düşmektir. Faşist gericilik ve hükümet, göstermelik bazı düzenlemelerle vitrin süsleyerek, faşist baskı ve terörü ve Kürdistan'da, işkence, zulüm ve imhayı sürdürmeyi hedeflemektedir. Kürdistan'da ve İstanbul başta olmak üzere batının şehirlerinde pervasızca ve dozu artırılarak sürdürülen katliam ve işkencelere, "herkesin demokratik haklarına sahip olacağı" propagandasının eşlik etmesinin nedeni budur. Diktatörlük ve hükümet, ele geçirdiği, geçici olduğunu kendisinde bildiği fırsatı değerlendirerek, işçi ve emekçileri teslim almayı çalışmaktadır.

Diktatörlüğün ve hükümetin, Kürdistan'da "devletin hakimiyetini sağlamak" için faşist-ulusal zulmü sürdürmekten daha büyük bir silaha sahiptir. Yaşamın gösterdiği diğer önemli bir sonuçta budur. Kürt halkının ulusal özgürlük talebi, hemen her zaman devletin vahşi saldırılarıyla karşılaşmıştır. Bugün de değişen bir şey yoktur.

Ancak, özgür olmak, yalnızca ulusal özgürlüğü elde etmek için değil, burjuvazi ve gericiliğin egemenliği ve baskısının tümüyle tasfiye edilmesiyle elde edilecek işçi ve köylülerin siyasal özgürlüğü için de, sermaye ve burjuva diktatörlüğüne karşı mücadele etmekten başka yol yoktur. Özgürlük için büyük bedeller ödeyen Kürt halkını çok daha büyük fedakarlıklar beklemektedir. ■

Dersim'de 1 Mayıs

Dersim'de 1 Mayıs'ın güçlü bir biçimde kutlanması kuşkusuz, faşist baskı ve zulüm sonucu yaratılan suskunluğun kırılması açısından önemliydi. Partimiz taraftarları bunun için 1 Mayıs'a özel bir önem verdiler. 1 Mayıs'la ilgili parti materyalleri dağıtıldı, afişler asıldı. İşyerlerinde toplantılar yapılarak, işçilerin 1 Mayıs'ı güçlü bir biçimde kutlamaları gerektiği yönünde konuşmalar yapıldı. Partimiz taraftarları işçiler, yoğun bir çalışma yürüttüler, sendika temsilcilerini yasal başvuru için zorladılar. Ancak sendika şubeleri, temsilcilikler, işçileri oyalamayı elden bırakmadılar. Genel merkezlerin kararını beklediklerini söylüyorlardı. İşçilerden gelen yoğun tepki sonucu izin için başvurular. İzin işi ancak 30 Nisan günü açıklık kazandı.

1 Mayıs günü, sabah

9,30'da belediye işçileri "İş-Ekmek-Özgürlük, Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" pankartlarıyla ve Yaşasın 1 Mayıs sloganlarıyla Cumhuriyet meydanına girdiler. Davul zurna eşliğinde halaylar çekilip, sloganlar atıldı. Kısa aralıklarla Karayolları, DSİ, Köy hizmetleri, Tarım Orman işçileri de pankartlarıyla alana girdiler. Yaklaşık 1000 civarında işçi ve emekçi toplanmıştı. Hep birlikte Yaşasın 1 Mayıs, Kürdistan faşizme mezar olacak! sloganlarını haykırıyordu. Saygı duruşundan sonra başlayan konuşmalarda 1 Mayıs'ın anlamı üzerinde duruldu. 1 Mayıs'ın tarihçesi üzerinde duruldu. 1 Mayıs ve Newroz şehitlerinin mücadelesinden sözedildi. Memur sendikası adına konuşan arkadaş, işçiler ve memurların dayanışmasından, memurlar üzerindeki bas-

kılardan sözedildi. İşsizliğe, işten atılmalara, baskı ve zulme karşı 1 Mayıs'ın bir mücadele günü olduğunu vurguladı.

İleri işçilerin şantiyelere bilinçli olarak dağıtılması sonucu katılımın az olması sağlanmak isteniyordu ve bu yapıldı.

Öğrenci gençliğin 1 Mayıs gösterisine katılması, okulların kuşatmaya alınması ve okul kapılarının kapatılması sonucu engellendi.

Bu haberin mitinge katılanlar tarafından duyulması üzerine, (zaten konuşmalarında tamamlanmıştı) mitinge katılan kitle lise'ye doğru yürüyüşe geçti. Polis barikatları "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Bimre Koleti, Biji Azadi" sloganlarıyla aşılmağa istendi. Ancak bir çok barikat vardı ve barikatlar aşılamayınca dağıldı. ■

Malatya'da 1 Mayıs

1 Mayıs öncesinde okullarda, şehrin çeşitli semtlerinde partimizin 1 Mayıs afişleri yapıştırıldı. D.S ve Denge Ş. ve 1 Mayıs'la ilgili özel sayılar genişçe dağıtıldı.

Partimiz taraftarlarının aktif çabasıyla oluşturulan ve içinde İHD Malatya şubesi, Eğitim Sen, Sağlık Sen Malatya şubeleri, HEP ve SP'nin İl örgütlerinin yer aldığı bir "Demokrasi Platformu" 1 Mayıs'ın yasal olarak kutlanması için girişimde bulunma kararı aldı. Hazırlanan 1 Mayıs'la ilgili açıklama, bildiri iki yerel gazetede yayınlandı. Yasal miting izni verilmedi. "Dergiler Platformu" nun hazırladığı afişler yapıştırıldı.

1 Mayıs kutlaması için İnönü üniversitesinde devrimci öğrencilerin oluştur-

duğu bir tertip komitesi oluşturuldu. İki hafta süresinden 30-40 kişinin katıldığı bir toplantı yapıldı. GKB'liler, PKK taraftarları ve TİKKO taraftarları 1 Mayıs'ı okulda bir gösteriyle kutlamayı kararlaştırdılar.

1 Mayıs öncesinden başlayarak, jandarma sürekli olarak, okulda dersliklere girerek öğrencileri tehdit etti ve göz korkutma temelinde 1 Mayıs'ın güçlü şekilde kutlanmasını engellemeye çalıştı. Yine, sol görüşlü bazı öğrenciler gözetimine alındı.

1 Mayıs günü öğrenciler Fen-Edebiyat fakültesinde toplanmaya başladılar. 1 Mayıs ve devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. 1 Mayıs marşı söylendi. Yaşasın 1

Mayıs, Biji Yek Gulan, Türk ve Kürt Halkları Kardeşler. Yaşasın Devrimci Enternasyonalizm. vb. sloganlar atılarak fakülte bahçesine çıkıldı.

Jandarmanın tehditleri devam ediyordu. 1 Mayıs marşı halay eşliğinde söylendi. Eyleme 250-300 civarında öğrenci katıldı. İHD'den bir gözlemci heyetide kutlamalar sırasında okulda bulundu.

Liselerde ise öğrenciler üzerinde yoğun bir baskı vardı. Kurulan ihbarcılar ağı sayesinde eylem yapılabileceğini haber alan diktatörlük güçleri, öğrencileri yolda, okulda adeta çembere aldılar. Liselerde bu koşullarda herhangi bir eylem gerçekleşmedi. ■

Ulusal halk organları ve Kü

Bir önceki sayıda, Kürdistan'da gelişen halk direnişlerine dikkat çekerek, bu direnişlerin daha kapsamlı ve niteliksel bir dönüşümü sağlamak ve hareketi ileriye taşımak için, Kürt işçi ve köylülerinin, Kürt kadınları ve gençliğinin oluşturacağı, "çeşitli türden ulusal halk örgütlerine ihtiyaç olduğunu" vurguladık. Kürdistan'da gelişen ulusal karakterli halk hareketinin zaaflarından biri olarak bu hareketi ileriye taşıyacak, şekillenmesi ve işlevi hareketin ve mücadelenin ihtiyaçlarına göre değişebilecek ve "halk demokrasisi" temelinde oluşturulan "ulusal halk organları", "ulusal direniş komite ve organları" vb. olarak adlandırılabilirler. Örgütlere sahip olmamasına işaret ettik.

Bu yazıda bu konuya ilişkin düşüncelerimizi biraz daha açmaya çalışacağız.

Faşist devletin, Newroz'da, toplu saldırı ve imha biçiminde başlatıp yoğunlaştırarak sürdürdüğü saldırı dalgasının, diktatörlük yararına geçici ve nispi bir moral etkinliğe ve yığınlar açısından kısmi bir geri çekilişe yol açmış olması, sözünü ettiğimiz türden ulusal halk organlarına olan ihtiyacı ortadan kaldırmıyor; tersine bu durum, bu tür organ ve örgütlerin oluşturulmasını daha da gerekli kılıyor.

Ulusal halk komiteleri, organları ve örgütlerinin tek düze bir özellik taşıyacağı, bunların yerleşim birimlerinin nüfus bileşimiyle doğrudan ilişkili olacağı kendiliğinden anlaşılır bir şeydir. Ulusal halk organları, işçi ve köylü kitlelerinin damgasını taşıyacaktır. Bu komite, konsey ve organlar, kırsal alanda yoksul köylü ağırlıklı, şehirlerde işçi ve işsiz, semt

ve mahallelerde ev kadınlarını da katacak biçimde genişleyen şekilde inşa olurlarsa, hedeflenen amaç hizmet edeceklerdir.

Bu ulusal organların mücadele platformunun ne olması gerektiği, sorunun önemli bir yanını oluşturmaktadır. Kürt işçi ve köylü yığınlarının salt özgürlük talebiyle sınırlı bir mücadele platformuyla yetinmeyecekleri, yetinmemeleri gerektiği açıktır. Ulusal baskı ve zulmün son bulması, ulusal hak ve özgürlüklerin, bağımsız siyasal devlet kurma hakkı da dahil, elde edilmesi mücadelenin

etmektedir. Kürt işçi ve köylülerinin, ezilen Kürt yığınlarının iş, ekmek, toprak ve sınıfsal kurtuluş sorunları vardır ve bu doğrultudaki mücadelenin hiçbir koşulda ertelenmemesi gerekir.

İşte bu durum, bugün, ulusal hareketin karşısına bir ihtiyaç olarak çıkan ulusal halk organlarının bileşimi ve platformlarını da belirleyici bir özelliğe sahiptir.

Kürt işçileri herşeyden önce bağımsız sınıf tutumlarıyla, kendi sınıf iktidarları için mücadele meydanına çıkmak ve hareketin başına geçmek zorundadırlar. Kürt

ve emekçilerinin işkencede, sokak ve dağlarda katledilmesine, köylerin yakılıp yıkılmasına, köy bombalamalarına, kısaca nüfusun tüm kesimlerine yönelik baskı ve saldırılara karşı mücadele etmelidirler. Ve bunu işçi sınıfı olarak geleceğin temsilcisi olarak, burjuvazi ve kapitalizme karşı mücadeleyle birleştirmeli, ona bağlamalıdır.

Kürt işçi sınıfı, bağımsız bir politik örgüt olarak örgütlenmedikçe ve ulusal özgürlük mücadelesinin başına geçerek, ona, sınıf olarak damgasını vurmadıkça, Kürdistan'da gelişmeler hangi yönde olursa olsun, burjuvazi ve Kürt burjuvazisinin eklentisi olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. Bunun için Kürt işçileri zaman geçirmeksizin, partimizin Kürdistan Örgütü saflarında yerlerini almalı, fabrika ve işyerlerini, devlet daireleri ve işletmelerini ulusal-sınıfsal direniş merkezlerine dönüştürmeli, sendikaların Kürdistan şubelerini burjuva işbirlikçisi sendika ağlarının ellerinden alarak, Kürt işçilerinin örgütlenme ve mücadele merkezlerine çevirmelidirler. Kürt işçileri tüm bunları, kapitalizmi, feodal baskı ve ilişkileri ve burjuva iktidarını tasfiye ve işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik devletini kurarak sosyalizme ulaşma perspektifiyle yapmalıdırlar. Bu sınıf perspektifi ulusal motiv içinde yitirilirse, burjuva sınırlar aşılamaz ve gerçek özgürlüğe ulaşamaz.

Bu söylenenlerden çıkarılması gereken sonuç şudur: Kürt işçi sınıfı, ulusal halk organları içinde yer alır ve bu organ ya da komitelerin başına geçerken, kendini salt ulusal taleplerle sınırlayamaz, sınırlanamazdır. İşçiler bu organlar içinde kendi bağımsız sınıf

Kürt işçi sınıfı, ulusal halk organları içinde yer alır ve bu organ ya da komitelerin başına geçerken, kendini salt ulusal taleplerle sınırlayamaz, sınırlanamazdır. İşçiler bu organlar içinde kendi bağımsız sınıf tutumlarıyla yer almalı, ulusal güçleri kendi etrafında birleştirme perspektif ve insiyatifine sahip olabilmelidirler.

önemli bir talebidir ve kuşkusuz, işçi ve köylülerin oluşturdukları organlar, bu talepleri elde etmek için savaşacaklardır.

Ancak; sorun bununla sınırlanmaz. Bugün Kürdistan'da gelişen hareketin, esas olarak ulusal özgürlük talebiyle sınırlı kalması ve bu hareket içinde Kürt işçilerinin oldukça zayıf ve hemen hemen yok denecek düzeyde yer alması durumu, daha doğru deyişle yer almayışları, bu sorunun doğru bir perspektifle ele alınması ihtiyacını daha da acil hale getirmektedir.

Kürt işçi ve köylü yığınları için sorun; ulusal özgürlüğün kazanılması için mücadeleyi yükseltmeyi ihmal etmeksizin, esas olarak; ezilen sınıf konularından kaynaklanan acil ve temel talepleri ve sınıfsal kurtuluşları için mücadele

halkı ister Türk halkıyla birlikte aynı devlet içinde yaşamaya karar versin, isterse ayrı bir siyasal devlet olarak örgütlenmiş, bu durum; Kürt işçilerinin kendi sınıf kimlikleriyle ortaya çıkmasına kapitalizme, feodal gericiğe ve Türk-Kürt burjuvazisine karşı mücadeleye atılmasına engel değil, aksine bunu gerekli kılan bir durumdur. Kürt işçileri, kapitalizm ve feodal ilişkilerin varlığını sürdürdüğü bugünkü koşullarda çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi için, sendikacılığa ve işsizliğe karşı, işten atılmalara ve düşük ücretlere karşı mücadele etmelidir. Bu onların hergünkü mücadelesi durumundadır. Faşist baskılara, ulusal hak eşitsizliğine, ulusal baskı ve zulme, dil ve kültür yasaklarına, sürgün ve işkencelere, Kürt gençliği

Parti işçilerinin tutumu üzerine

tutumlarıyla yer almalı, ulusal güçleri kendi etrafında birleştirme perspektif ve inisiyatifine sahip olabilmelidirler. Kürt işçileri, sınıf sömürsü ortadan kalkmadıkça gerçek anlamda özgür olamayacaklarını, bağımsız bir Kürdistan'ın kurulduğu koşullarda bile, sosyalizm için Kürt burjuvazisine karşı mücadeleye zorunlu olduklarını bilmelidirler. Ulusal organları, işçilerin sınıf taleplerinin savunulması için seferber etme tutumunu benimsemeli, devrimci proleter partinin siyasal çizgisi zemini üzerinde köylülüğün toprak ve özgürlük taleplerine de sahip çıkarak, faşist işgale karşı Kürt halkının devrimci direniş cephesini yaratmalıdırlar. Kürt işçi sınıfı ücretli kölelikten kurtulmak istiyor mu, istemiyor mu, iktidar olacak mı, olmayacak mı? Ulusal özgürlük dahil, hemen her sorun karşısındaki tutumunu buna göre belirlemek zorundadır. Faşist işgal ve ulusal imhaya karşı, Kürt emekçilerinin oluşturacağı ulusal halk komiteleri, yada ulusal direniş komitelerinde yer alırken, Kürt işçilerinin cevaplamaları gereken esas soru işte budur.

Kuşkusuz, sözkonusu ulusal organların yönetimi sınıf bilinçli Kürt işçilerinde olursa, sınıf tutumu ve kararlılığı vb. özellikler nedeniyle, bu organlar aynı zamanda kapitalizme ve feodal gericiğe karşı mücadele organlarına dönüşebilecek ve bundan sosyalizm davası kazançlı çıkacaktır.

Esas olarak yerleşim biçimi temelinde oluşturulacak ulusal halk organlarına, ulusal baskı ve zulme karşı mücadele eden, mücadele potansiyeli taşıyan, mücadele istek ve eğilimi gösteren herkes katılmalı, bu organların yönetimleri, kağıt üstü herhangi bir kaydı bu-

lunmayan tüm ilgililerce secilmeli ve gerekli görüldüğünde geri alınmalıdır. Yani bu organlara halkın devrimci demokrasisi anlayışı egemen olmalıdır. Faşist işgalciden ve emperyalizmden yana, yada işbirlikci ve hain olmayan herkes bu organlara katılmalı ve siyasal görüş farkına bakılmaksızın yönetimde yer alabilmelidir.

"Ulusal halk organları" genel ismi altında çeşitli biçimlerde adlandırılabilir olan bu komite, konsey vb. organlar, aynı zamanda birer savunma cephesi olabilir, kendisini savunma

deki topraklara yoksul, topraksız ve az topraklı köylü yararına el konulması ve gerçek bir toprak reformu için mücadele etmelidirler. Yine bu organlar köylünün tefeci ve devlete olan borçlarının iptali ve tarım alet ve araçlarının (makine) sağlanması için mücadele etmelidirler. Bu organlar, köylerin faşist işgalciye karşı savunulması görevini de bizzat tüm köylünün katılımıyla üstlenmelidirler.

Köylerde ve şehirlerde oluşturulacak bu organlara işçi kadınlar, köylü kadınlar ve ev kadınları aktif olarak katılmalıdırlar. Kadının

üyeleri, ulusal halk örgüt ve organlarının içinde yer alacak, dahası, harekete daha tutarlı bir çizgide ileriye doğru itilim kazandırmak için, bu organların yönetimlerinde bulunmaya çalışacaklardır. Bağımsız parti çamlaşması bu organlar içinde de yürütülmeye devam edecektir. Öyleki kimi durumlarda, bu organların yönetimi partinin sözkonusu birim ya da bölgedeki komite yada hücrelerine bile denk düşebilir. Halkın geniş desteğine sahip olduğunda bu durum devrim ve özgürlük için büyük bir avantaj sağlayacaktır.

Diğer önemli bir nokta ise; ulusal halk organlarının, hareketin gelişim seyri-ne bağlı olarak, dengesiz bir çizgide gelişeceği, hareketin daha ileri boyutlar kazandığı yerleşim alanlarında bu organların oluşturulması, kendini dayatmış pratik bir ihtiyaç olduğundan, buralarda bu tür organlar hemen oluşturulmalıdır. Hareketin daha geri bir çizgide geliştiği alanlarda ise, devrimciler, ileri işçi ve köylüler, bu organların oluşturulması perspektifiyle hareket etmelidirler.

Kuşkusuz, çeşitli yönle-riyle tartışmaya çalıştığımız sözkonusu bu organların, pratik içinde ortaya çıkabilecek çeşitli sorunlarının ne olabileceğini daha baştan tespit etmek ve çözümler önermek mümkün değildir. Bu konuda ortaya çıkması muhtemel çeşitli sorunlar pratiğin öğreticiliğiyle çözüme kavuşturulacaktır.

Ulusal devrimci halk organlarının oluşumu ve genişlemesi, mücadele, örgütlenme, ayaklanma ve iktidar organlarının serpilip gelişmesine de uygun bir ortam hazırlayacak, ona hizmet edecektir.

Kürdistan köyleri ve şehirlerinde kurulacak ulusal savunma ve direniş örgüt ve organları, komünist partisi ve devrimci örgütün organ ve örgütleriyle karıştırılmamalıdır. Parti komite ve hücreleri bu organların alternatifi olmadığı gibi; bu organlar oluşturulacak diye, parti organ ve örgütlerinin oluşturulması için yürüttüğümüz parti faaliyetini gevşetme yada askıya alma sözkonusu olamaz.

tedbirleri almalı, eksiksiz tehzizatlı olmalıdırlar. Örneğin mahalle ve semtlerde böyle organlar oluşturulabilmelidir.

Köylerde oluşturulacak ve köy savunma birliği, köylü birliği, ulusal köylü komitesi vb. biçimde adlandırılabilir organların, kendilerini savunma olanakları yaratmaya çalışması ve yoksul köylü ağırlıklı olarak inşa edilmesi zorunludur. Bu organların, şehirlerdeki organlarla dayanışma içinde olması ve süreç içinde giderek gelişen bir üst birliğe doğru genişlemesi de bir gereklilik olarak ortaya çıkabilir.

Köylerde oluşturulacak organ ve köylü birlikleri ulusal özgürlüğün kazanılması için yürütülecek mücadelenin yanı sıra; feodal baskı ve sömürünün tasfiyesi, toprağağalarının elin-

mücadele organlarında bu aktif yer alışı kadının önüne kurulmuş bulunan gerici-feodal barikat ve baskıların püskürtülmesinin yolunu da açacaktır.

Yine bu organlarda Kürt gençliği aktif olarak yer alabileceği gibi; gençliğin ayrı organları da oluşturulabilir.

Kürdistan köyleri ve şehirlerinde kurulacak ulusal savunma ve direniş örgüt ve organları, komünist partisi ve devrimci örgütün organ ve örgütleriyle karıştırılmamalıdır. Parti komite ve hücreleri bu organların alternatifi olmadığı gibi; bu organlar oluşturulacak diye, parti organ ve örgütlerinin oluşturulması için yürüttüğümüz parti faaliyetini gevşetme yada askıya alma sözkonusu olamaz. Parti organları, hücreler ve komiteler, bu hücre ve komitelerin

Antep'te 1 Mayıs

Antep'te 1 Mayıs öncesi, 1 Mayıs'ın, diktatörlüğe karşı mücadelenin yükseltildiği bir güne dönüştürülmesi için, partimizin propaganda materyalleri dağıtıldı. 1 Mayıs'la ilgili yazıların yer aldığı Devrimin Sesi ve Dengê Şorêş 11 Kürdistan sayıları ve il'de hazırlanan 1 Mayıs bildirisi genişçe dağıtıldı. 1 Mayıs'la ilgili olarak hazırlanmış olan merkezi parti afişi şehrin değişik yerlerinde görülebilir yerlere yapıştırıldı. Kuşlama yapıldı.

1 Mayıs'ın kutlanması amacıyla oluşturulan platformun başvurusu valilikçe reddedildi.

1 Mayıs günü Büyük Şehir Belediyesi'nde 200 işçinin katıldığı bir toplantıda 1 Mayıs'ın anlamı üzerine konuşuldu. Bu toplantıda Şapılı belediye başkanında bir konuşma yaptı.

Üniversitede 1 Mayıs bir şenlik havasında kutlandı. Partimiz taraftarları gençlerin aktif çabası ve PKK ile TİKKO yandaş gençlerinde katılımıyla 200

kişilik bir toplantı yapıldı. Kantinde toplanan öğrenciler, halay çekerek davul-zurna eşliğinde okul bahçesine çıktılar. Burada biri GKB'li olmak üzere 3 genç, yaptıkları konuşmalarda, 1 Mayıs'ın anlamı ve Kürdistan'da 1 Mayıs'ın bir mücadele gününe dönüştürülmesinin önemi üzerinde durdular.

Ayrıca ... dersanesi öğrencileride 50 kişinin katıldığı 1 Mayıs kutlama toplantısı düzenlediler. Bu toplantıda yapılan konuşmalarda, Türkiye'de 1 Mayıs kutlamalarına yapılan saldırılar dile getirildi. 1 Mayıs şehitlerinin anısına saygı duruşu yapıldı.

★★★★

Diyarbakır

Miting izni verilmedi. Dicle Üniversitesi'nde 1000 civarında öğrencinin katılımıyla bir kutlama yapıldı. Bir-iki semtte de gösteri girişimi, polisçe engellendi.

Dersim Çiçekli'de zoraki göç

Diktatörlük Dersim'in kırsal kesiminde yaşayan insanları zoraki göçe tabi tutma politikası gütmektedir.

Dersim'in Çiçekli nahiyesine bağlı Keykam, Merğo, Karyemez, Karayusufhan ve daha bir çok köy ve mezrasında, diktatörlüğün askeri birlikleri tarafından yürütülen, bölgeyi insansızlaştırma çalışmaları son günlerde yoğunluk kazandı.

Diktatörlüğün bahsedilen bölgedeki bu faşist uygulamalarına tanık olan ve yaşayan bazı insanlar bu durumu şöyle anlatıyor:

"... Devletin, polisin ve askerin baskısı üstümüzden eksik olmuyor. Anarşist besliyorsunuz, onları evinize alıp destek oluyorsunuz vb. deyip, hemen hemen hergün uğruyorlar. Evlerimizi basıp, bize hakaretlerde bulu-

nuyorlar. Hatta bazılarımızı ölümle tehdit ettikleri bile oluyor. Kısacası, onların bize ve çocukluğumuza çektiğini bir Allah bilir. Bu yaptıkları yetmiyormuş gibi, şimdi bizi evimizden, toprağımızdan sürmeye çalışıyorlar. Yani bizden evimizi, toprağımızı bırakıp, başka bölgelere gitmemizi istiyorlar. Bunun içinde, ellerindeki kağıtlara birer imza atmamız gerekiyormuş, karşılığında bize daha iyi ev ve daha iyi arazi vereceklermiş vs. vs.

Ama biz bunun Dersim 38 sürgünü'nün bir tekrarı olduğunu anladık. Onun içinde tüm baskılara karşın, devletin yardımına ihtiyacımızın olmadığını da belirterek, bize uzatılan bu kağıtlara imza atmadık. Yalnız tüm uyarılarımıza rağmen, bu

1 Mayıs ve faşist demagoji

Faşist Demirel "1 Mayıs'ı isteyen istediği gibi kutlasın" diyordu. İçişleri Bakanı Sezgin, aynı anlama gelen açıklamalar yaptı ve "biz sadece huzur ve güveni sağlamak için tedbir alıyoruz" dedi. İnönü, 1 Mayıs'ı "kutlama" mesajlarını yayınladı.

Peki 1 Mayıs kutlamaları gerçekten serbestmiydi? "İsteyen istediği gibi" kutlayabildi mi?

Kürdistan'da sürekli devam eden zulüm ve operasyonlara ek olarak 1 Mayıs öncesinden başlayarak, 1 Mayıs günü devam eden yoğun aramalar, gözaltılar, yolların kesilmesi, okulların ablukaya alınması, savrulan tehditler, hükümet sözcülerinin açıklamalarının ikiyüzlü demagojik palavralardan öte bir anlam taşımadığını ortaya koydu. Demirel hükümeti, göstermelik "demokrasi" imajlarıyla, hem içerde halk yığınlarını aldatmayı, ve hemde dışarıya, Türkiye'nin "demokrasi yolunda yürüdüğü" görüntüsü ver-

meyi hedefliyor.

Bir yandan "isteyen istediği gibi kutlasın" demek, öte yandan baskı ve terörle kutlamaları engellemek, gösteri ve mitinglerin olmaması veya güçlü geçmesi için her türlü gerici yönetime başvurmak, egemen sınıfların ve hükümetin ikiyüzlülüğünün yanı sıra, diktatörlüğün tüm söz ve açıklamalara karşın, her zaman esas olarak baskı ve zulmü, sindirme ve mücadeleden vaz geçirme taktikine başvurduğunu da ortaya koymaktadır.

Malatya'da yasal kutlama için izin verilmemesi, üniversitede jandarmanın baskısı, öğrencilerin gözaltına alınması, lise öğrencilerine gözdağı verilmesi, Antep'te, yoğun kontrol ve aramalar, Dersim'de liselelerin kuşatmaya alınması, Diyarbakır'da 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen gruplara karşı girişilen saldırılar ve diğer il ve ilçelerdeki yoğun baskı ve terör, hükümet sözcülerinin açıklamalarını yalanlayan gerçeklerdir.

Mücadele sonucu 1 Mayıs yasağı belirli oranda delinse de, henüz yasak devam etmektedir. 1 Mayıs, diktatörlüğe ve burjuvaziye karşı mücadelede, mücadelenin yükseltilmesi, Newroz'la yoğunlaştırılan faşist saldırı dalgasının püskürtülmesi ve gerici-faşist cephenin geriletilmesi için oldukça önemli bir gündür. Tüm baskı ve engellemelelere karşın, yine de 1 Mayıs'ın bir mücadele günü olarak geçtiği açıktır Kürdistan açısından Dersim'de işçilerin 1 Mayıs'a damga vurmaları bir diğer olumlu luktadır. Kuşkusuz, daha güçlü kutlamalar olanaklıydı. Daha insiyatifli daha atak bir çalışmayla bu sağlanabilirdi. Ve 1 Mayıs'ı bir tek gün olarak ele alma yanılığısına düşülmediği sürece, ileri doğru atılan adımların sürdürülmesi ve diktatörlü-

Mazgirt'te faşist terör

15 Nisan akşamı PKK'ya mensup bir grup gerilla Mazgirt polis karakoluna roketlerle uzaktan bir saldırıda bulundu. Saldırıda can kaybı olmadığı gibi, önemli bir hasarda meydana gelmedi. Ancak gerillanın bu saldırısını bahane eden diktatörlüğün militarist güçleri ilçedeki bütün güçlerini harekete geçirecek, ilçe halkına yönelik büyük bir saldırı kampanyası başlattılar. O, gece rastgele sağa sola ateş ederek, çok sayıda bina ve evlerin camlarını kırdılar, köpek sürüsü gibi mahalle ve sokaklara dağılıp, buralarda bulunan insanlara saldırıp, rasgele hakaretlerde bulundular, bir çok insanı vahşice dövüp gözaltına aldılar ve bu esnada evine gitmekte olan bir vatandaşıda tarayarak bacağından ağır yaralandılar.

Bu faşist saldırıyla yetinmeyen diktatörlük güçleri ertesi sabah, yani 16 Nisan sabahı, yeni bir saldırı

kampanyası daha başlattı. Dersim merkezinden, Nazimiye ve Karakoçan'dan takviye ettiği polis ve askerî birliklerle bölgede geniş çaplı bir operasyon başlattı. İlçe kırsal kesimiyle birlikte tam bir ablukaya alındı. Hedef sözümona halka hiç bir zarar vermeden eylemi gerçekleştiren PKK'ya mensup gerillaları yakalamaktı. Ama hiç te böyle olmadı. Binlerce askerin ve polisin katılımıyla gerçekleştirilen bu faşist saldırı hedefi tamamen ilçe halkıydı. Ve nitekim de öyle oldu.

Köyler başıldı, insanlar toplu dayaktan geçirildi, kadın ve genç kızlara hakaretlerde bulunuldu. Aramalar esnasında köylülerin çeşitli ev eşyaları çalındı, kırıldı ve kullanılmaz hale getirildi. Köylüler köy meydanlarına toplatılarak şoven ve milliyetçi propagandalara tabi tutuldu ve yüzlerce kişide bu pervasız faşist saldırıların ağırlığına

dayanamayıp, evini köyünü ve mezarını terkedip, ilin çeşitli ilçe ve köylerine sığındı ve bu insanlar günlerce buralarda kalmaya mecbur bırakıldı.

Diktatörlük ve onun eli kanlı köpekleri her olayda olduğu gibi, bu olayda da "halka şefkatle yaklaşmanın" güzel bir örneğini sundular! Ve "şefkatle yaklaşmanın" kurşunla yaklaşmak olduğunu bir kez daha gördük. Bu olayın ortaya serdiği diğer bir gerçekte, diktatörlüğün terörizm kavramının sadece devrimci, komünist ve yurtsever güçlerden ibaret olmadığı, bu güçlerle birlikte bütün halkın terörist ilan edildiği gerçeğidir. Ve diktatörlük ne yapsada halk düşmanı terörist yüzünü gizleyemeyecektir. Ve ergeç bu yaptıklarının hesabını ödeyecektir.

Kürdistan faşizme mezar olacak!

Mazgirt Lisesi'nde Newroz kutlaması

Kürt halkının ulusal bayramı olan Newroz'a ilişkin çalışmalarımıza, sözlü propaganda-ajitasyonun yanı sıra, parti Kürdistan örgütümüzün Newroz'a ilişkin bildirimlerini dağıtarak ve bununla birlikte çeşitli slogan ve şiarları içe-

ren kuşlamalar yaparak başladık. Bu yöndeki çalışmalarımıza, istenen düzeyde ve çeşitlilikte olmasada, bütün faşist saldırılara karşın, ilçe merkezi başta olmak üzere, ilçenin bir çok köyüne de kaydırılarak başarıyla sürdürüldü. Bu çalışmalarımızla amacımız, Newroz'u ilçemizde anti-faşist bir kitle gösterisine dönüştürerek kutlamaktır.

Ancak, Newroz kutlamamız lise öğrencilerinin kutlamasıyla sınırlı kaldı. Lisedeki kutlamada şöyle oldu. Yürütülen propaganda-ajitasyon esnasında da kararlaştırıldığı gibi, öğrenciler, görevli arkadaşlarımızın teşfikiyle, okul idaresinin (müdür ve bazı öğretmenlerin) bütün tehdit ve engelleme çabalarına karşın, okul telefonunda keserek, "Yaşasın

Newroz" sloganı eşliğinde okul bahçesinde toplandılar. Toplanmanın gerçekleşmesiyle birlikte, diğer şeylerin yanı sıra Newroz'un önem ve anlamını belirten ve daha önce hazırlanan bir yazı, arkadaşlarımızdan biri tarafından, öğrencilerin sık sık siir ve haykırdığı sloganların eşliğinde okundu. Ve konuşma bittikten sonra topluca okulun salonuna girildi. İdarenin tüm engelleme çabalarına karşın, çöp sepetlerinin içine kağıt, defter vb. şeyler atılarak ateş yakıldı, slogan ve siirlerin eşliğinde halaylar çekilerek kutlamaya burada da devam edildi.

Tatile denk düştüğü için kutlamayı bir gün önce gerçekleştirdik, ve yüzde doksanlık bir katılım oldu. Mücadelemiz sürecektir.

Dersim-Mazgirt'en bir GKB'li

Kahrolsun faşist diktatörlük!

**Sürgünlere hayır!
Yaşasın devrim
Yaşasın sosyalizm**

**Mazgirt'ten
bir Denge Ş. okuru**

Mazgirt lisesi'nde boykot

İşgalci Türk birliklerinin ilçemiz halkına ve ilçemizin kırsal kesiminde faaliyet gösteren yurtsever güçlere yönelik faşist saldırı ve katliamlarını protesto amacıyla, bir günlüğüne derslere girmeyerek okulu boykot ettik. Boykotumuz okul idaresinin (müdür ve bazı öğretmenlerin) "polis çağırırız", "sene sonu sınıfta bırakırız" vb. gibi tüm engelleme çaba ve tehditlerine karşın, öğrencilerin yüzde doksanlık bir bölümünün katılımıyla gerçekleşti. Ve eylemimiz bununlada sınırlı kalmadı; topluca okuldun çıktıkdan sonra, gruplar halinde mahalle ve sokaklara dağılıp, buralarda bulunan insanlara yönelik faşist saldırı ve cinayetleri teşhir eden konuşmalar yaparak sürdürdük. Boykotumuz ve bunu takiben mahalle ve sokaklarda yürüttüğümüz teşhir faaliyetimiz ilçe halkı tarafından ilgiyle karşılandı ve yanı sıra gençliğin mücadelesinde yeni bir atılım kazandırdı. Mücadelemiz yükselerek sürecektir.

**Dersim-Mazgirt'ten
bir GKB'li**

★ ★ ★ ★

Mazgirt lisesi'nden

Partimizin ülke düzeyinde başlattığı bağış kampanyasına katkıda bulunmak amacıyla, kendi aramızda topladığımız 175.000 TL'yi, en içten sevgi ve selamlarımızla birlikte gönderiyoruz

**Mazgirt lisesinden
bir grup öğrenci**

KARL MARX, dünya proletaryasının yolunu aydınlatmaya devam ediyor Baştarafı arka kapakta

rek, kendisinin özel olarak yaptığı şeyi izah ederken, dostu Weydemeyer'e yazdığı 5 Mart 1852 tarihli mektubunda şunları yazıyordu:

"Ve bana gelince, modern toplumdaki sınıfların, yada bunlar arasındaki savaşımın varlığını keşfetmiş olma onuru bana ait değildir. Burjuva tarihçileri bu sınıf savaşımının tarihsel gelişimini, burjuva iktisatçıları da sınıfların ekonomik anatomisini benden çok önce açıklamışlardır."

"Benim yeni olarak yaptığım ise;

1 - Sınıfların varlığının

Hozat'ta baskı ve ihbarcılığa zorlama

Teröristlere karşı mücadele adı altında Hozat'ın sokakları ve köyleri askeri kuşatma altında. Hozat merkezinde evli ve işsiz gençler Hozat emniyet amirliğine çağrılıp, bizzat emniyet amiri; gençlere "siz işsizsiniz, size kadrolu iş vereceğiz, maaşınızı her ay net alacaksınız. Buna karşı çevrede olup bitenleri bize iletacaksınız" diyerek ihbarcılığa teşvik ediliyorlar.

Hozat'ın köyleride askeri kuşatma altında. Bir çok köyün tepelerine çukurlar kazılıyor. Askerler köylere girip, köylülerin çay, şeker, ununu yağmalıyorlar. köyünde muhtarın evine girip, sürekli rahatsız ederek, al karını, kızını nereye gidersen git. Bu

Bağış kampanyasından

Partimizin başlattığı bağış kampanyasına daha güçlü bir şekilde katılmayı tabi ki istedik. Ancak, üstümüzdeki ekonomik bağımlılık ilişkilerinden dolayı, bunu arzuladığımız düzeyde gerçekleştiremedik. Ve ancak, kendi aramızda 205,000 lira toplayabildik. Oruda en candan sevgi ve selamlarımızla birlikte iletiyoruz. Ve bizleri anlayacağınızdən da eminiz

Dersimin köyünden bir grup genç kız

ancak üretimin gelişimindeki belirli tarihsel evrelere bağlı olduğunu;

2 - Sınıf savaşımının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne vardığını

3 - Bu diktatörlüğün kendisinin bütün sınıfların ortadan kaldırılmasına ve sınıfsız bir topluma geçişten başka bir şey olmadığını tanımlamaktır."

Marx ve Engels, özgün eserleri Komünist Manifesto'da, toplumlar tarihini "sınıf savaşımını tarihi" olarak değerlendiriyorlardı. Bu tespit, bugün toplumsal gelişmenin düzeyi tarafından,

evde askerler yatacak deyip kapı dışına atılıyor. Baskılara dayanamayan muhtar çocuklarıyla birlikte köyü terk etmek zorunda kalıyor.

Yine Hozat'ın Taçkirek köyünde muhtara sen terörist besliyorsun deyip köyden Hozat karakol merkezine getirilip, merkezde günlerce işkence yapılıyor. Yeni doğdu Köyünü basan askerler ve özel timler kadın, kızı geceliklerle dışarı getirip bir arkadaşı yüzbaşının dövmesi sonucu sol kulağı patlatılıyor.

Hozat'tan TDKP taraftarı bir okur

Bir sömürü kurumu dersaneler

Bugün Türkiye'de ve Kürdistan'da yüzbinlerce gencin tek umut kaynağı haline getirilen üniversite sınavları, faşist diktatörlüğün genliği aldatmaktan ve özlemlerini bastırmaktan başka bir işleve sahip değildir. İşçi ve emekçi çocukları üniversiteye hazırlanmak için dersanelere gitmek zorunda bırakılıyor. Ve işçi ve emekçiler üzerinde sömürü ve bunalım katmerleşiyor.

1987'den bu yana Tunceli'de de faaliyet gösteren bir dersane var. Dersane 5 derslik ve 8 öğretmen ile faaliyet sürdürüyor. Derslikler kesinlikle eğitime müsait olmayıp, eğitim nicelik ve nitelik

maddi olgularla daha da güçlenmiş bulunuyor. Kapitalist topluma damgasını vuran esas olgu ise; kapitalist üretimin toplumsal niteliğiyle, üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyeti arasındaki çelişkiydi. Bu çelişki, sınıfsal planda, burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki çelişki olarak varlığını sürdürür ve zorunlu olarak proletarya diktatörlüğünün kurulmasına götürürdü. Bu süreç kısaca şöyle izah edilebilir.

Sanayinin gelişmesiyle proleterlerde sayıca artar ve giderek büyük yığınlar halinde bir araya gelirler. Bir başka deyişle kapitalizm, proletaryayı doğurmakla kalmaz, onu büyük üretim birimlerinde bir araya getirerek örgütler ve disipline eder. Modern sanayi geliştikçe, proleterler arasındaki dayanışmada gelişir. Burjuvazi ve kapitalizm kendi yok edicilerini, kendi "mezar kazıcılarını" yaratır ve bu durum sosyalizmin zafetinin kaçınılmazlığını da koşullandırır. Ancak, bu kendiliğinden sosyalizme götürmez, zorlu mücadeleleri, proletarya ve emekçilerin devrimci şiddetine dayanan devrimi gerektirir.

Sermayenin emek üzerindeki egemenliğini "toplumsal köleleştirme için ör-

gütlenmiş kamu gücü, sınıf despotizminin bir aygıtı" olarak değerlendiren Marx, proletaryanın, bu aygıtı parçalamaksızın kendi amaçları doğrultusunda kullanamayacağını vurguladı. Proletarya, zor yoluyla burjuva devlet aygıtını parçalayarak, egemen sınıf olarak örgütlenmedikçe ve burjuva sınıfa karşı diktatörlüğe baş vurmadıkça sosyalizmi kuramazdı. Marx, devlet teorisini 18 Mart 1871'de kurulan Paris komünü deneyleriyle zenginleştirdi ve proletarya diktatörlüğünün sınıfsız komünist topluma geçiş için zorunlu bir geçiş devleti olduğunu belirtti. "Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında birinden ötekine devrim yoluyla geçiş dönemi yer alır. Buna bir siyasal geçiş dönemi tekabül eder ki burada devlet proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey olmaz." diyen Marx, devletin ortadan kalkması, daha doğru deyişle "sönmesi"yle ilgili olarak da kapitalizmden komünizme geçiş sürecinin birinci ve üst evresinden söz etmekteydi. "Birinci evre" yada literatürde kullanılan tanımlamayla sosyalist toplum aşamasını Marx şöyle açıklıyordu.

"Kapitalist toplumdən çıkıp geldiği şekliyle bir ko-

mesi sağlanmaktadır. Dersane öğrencilerinin sayısı 300'ü aşıyor. Bunların %90'ını Dersim'li yüzde on'u ise polis ve Dersim dışından gelen bürokrat çocukları

"Özel Tunceli Dershanesi" yöneticileri dersane ücretlerini "garanti" altına almak için velilere birde senet imzalatıyor. 3,000,000 (3 milyon) seneti ödemeyen veliler mahkemelerde sürünüyor. Elbette tüm bu aşağılanmalar ve yabancılaştırmalar, sömürünün tasfiyesiyle, tasfiye edilecektir.

Dersim'de Yusuf Dal Dağıtım Grubu'ndan bir GKB'li

münist toplumdur; dolayısıyla iktisadi, manevi, entelektüel, bütün bakımlardan, bağrından çıktığı eski toplumun damgasını hala taşıyan bir toplumdur. Bu bakımdan üretici birey olarak (gerekli indirimler yapıldıktan sonra), topluma vermiş olduğunun karşılığını alır. Eşit hak ilke olarak, ilke ile pratik gelişmemekle birlikte burjuva hukukundan başka bir şey değildir.... Üreticinin hakkı sunmuş olduğu emekle orantılıdır."

Marx, devleti, bir sınıf egemenliği aracı, bir zor aygıtı olarak değerlendiriyordu. Proletarya, burjuvazinin zor aygıtına karşı devrimci zora başvurarak, onu parçalama, ve kendi devletini kurmalıydı. Ancak proletaryanın devrimci diktatörlüğü de amaç değil, araçtı ve birgün, artık "üzerinde baskı uygulanacak hiçbir güç kalmayınca" ortadan kalkacak, "sönecek"ti. Burjuva hukukunun dar ufuklarının aşılacağı ve "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!" ilkesinin pratiğe geçeceği bu dönemi Marx, komünizmin "üst evresi" olarak adlandırıyordu. Bu evrenin ne zaman gerçekleşeceğini ise önceden belirlemek mümkün değildi. Komünist toplumuna daha yüksek aşamasına ilişkin söyle yazıyordu:

"Komünist toplumun daha yüksek bir aşamasında bireylerin iş bölümüne ve onunla birlikte kafa emeğiyle kol emeği arasındaki ilişkiye kölece boyun eğişleri sona erdiği zaman; emek (çalışma) sadece bir geçim aracı değil, ama kendisi birinci hayati gereksinme haline geldiği zaman.... ancak o zaman burjuva hukukunun dar ufukları kesin olarak aşılmış olacak ve toplum, bayraklarının üstüne şunu yazabilecektir: Herkesten yeteneğine göre; herkese gereksinmesine göre!"

Marx ve onunla birlikte Engels, Avrupa'da gerek 1789 Fransız burjuva devriminin, gerekse 1830, 1848 ve 1871 devrimlerinin Av-

rupa kıtası çapında yayılması, etkili sonuçlara yol açması ve kapitalizmin o günkü durumundan hareketle bir "Avrupa devrimi" bekliyorlardı. Ancak kapitalizmin dengesiz gelişmesi olgusu ve tekellerin ortaya çıkması sonucu bir dünya kapitalist ekonomi zincirinin oluşması üzerine bu devrim anlayışı aşıldı. Onlar (Marx ve Engels) yaşamlarının sonuna doğru kapitalist tröstlerin doğduğunu ve devrimin merkezinin "Doğu'ya doğru" kaydığını sezinlediler. Engels bunu Manifesto'nun Rusça baskısına yazdığı önsözde açıkça dile getirdi.

Marx, bir ulusu ezen başka bir ulusun özgür olamayacağına dikkat çekti. O, "bir başka halkı köleleştiren bir halk kendi zincirlerini döver." diyordu. Marx'a göre, ulusal hareketler karşısındaki tutum, hemen her zaman, çalışan işçi ve köylü yığınlarının sınıf savaşımındaki gereksinimleri (ihtiyaçları) tarafından belirlenirdi ve ulusların özgürlüğü olmaksızın proletaryanın uluslararası birliği sağlanamazdı. İşçi hareketinin özünün uluslararası nitelikte olduğunu vurgulayan Marx, Engels'le birlikte yayınladıkları Manifesto'yu, "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" şiarıyla bitiriyorlardı. Onlar; "her ülkenin proletaryası, elbette, herşeyden önce kendi burjuvazisiyle hesaplaşmalıdır." diyorlardı. Feodal vb. gericiliği zayıflatan, ulusların gelişimi yönündeki ulusal hareketleri desteklediler.

Marx ve Engels'in düşünceleri, burjuvaziye karşı mücadelelerinde tüm ülkelerin işçilerine yol gösterdi, gösteriyor. Dünya işçileri, sermaye egemenliğine karşı mücadelelerinde, ilki Marx ve Engels tarafından Bürüksel'de kurulan (2-7 Haziran 1847) "Komünist Birlik" olmak üzere, birinci, ikinci (sonra oportünist bir çizgiye kaydı) ve üçüncü Enternasyonel'ler bünyesinde ve uluslararası alanda örgütlenerek, burjuva-empyralist

egemenliğe karşı mücadeleye ettiler.

Kapitalist emperyalizm; sermayenin uluslararası niteliğinin sınırlarını da genişletti. Artık her devrim sermayenin uluslararası cephesinin yarılmaları anlamı taşıyordu.

Marx'ın düşünceleri Lenin tarafından geliştirilerek Rusya'da pratiğe geçirildi. Bir dünya ekonomisine dönüşmüş bulunan kapitalizm, çelişkilerinin en yoğun olduğu, empyralist zincirin en zayıf halkasında (Rusya) yarıldı. İşçi-köylü ittifakı temelinde devrimi gerçekleştiren, SBKP(B) önderliğindeki Rus proletaryası, proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin inşasına girişti. Avrupa ülkelerinin partileri ise olgunlaşan devrim koşullarından yararlanamadılar. Daha doğrusu bu partilerin önderlikleri bir devrimi zaferle sonuçlandırmaya cesaret edemediler ve proletaryanın devrimci ayaklanmasının, burjuvazi tarafından püskürtülmesine, işçi sınıfı hainleri olarak yardımcı oldular. Rus devrimi ve Rus proletaryası bu açıdan yalnız kaldı. Kapitalist gelişme açısından geri bir ülke olan Rusya'da, proletarya, çok büyük ekonomik ve siyasal zorluklara göğüs gererek, sosyalist inşaya girişti. İngiliz, Fransız, Alman ve Amerikan empyralistlerinin doğrudan askeri müdahaleleri desteğinde patlak veren, devrilmiş gericiliğin isyanları, 7 yıllık savaşın yolaçtığı tahribat, yeni ekonomi politikanın yolaçtığı kapitalist bozulma, kullakların faaliyetleri, ikinci Dünya Savaşı sırasındaki faşist saldırı ve ısgal ve buna karşı verilen Anayurt savunma savaşında işçi sınıfı ve partinin en fedekar ve yetişkin kuşakları başta olmak üzere 22 milyon Sovyet yurttaşının kaybı ve bütün bu olgularla birleşen revizyonist ihanet sonucu kapitalizm Sovyetler Birliği'nde ve bazı başka ülkelerde yeniden "zafer" kazandı.

Şimdi, kapitalist burju-

vazinin uluslararası güçleri; tarihsel olarak, başları üzerinde dolanan "komünizm heyulası"nı tarihe gömmek için, tüm olanaklarını seferber ederek "Marksizmin öldüğü" propagandasına özel bir ağırlık veriyorlar. Burjuvazi ve dünya gericiliği, dünya proletaryasını devrimden alıkoymak için "sosyalizmin iflas ettiği" propagandasına sarılmaktadır. Yine Marksizmin unutturulması için burjuvazi ve işbirlikçileri özel bir propaganda yürütüyorlar.

Tüm bunlar; Marks'ın eserlerinin ve Marksizm-Leninizm klasiklerinin, tüm işçi ve emekçiler tarafından titizlikle incelenmesine olan ihtiyacı daha da yakıcı kılmaktadır. Kürt işçilerinin buna daha çok ihtiyacı vardır. Marksizm, toplumsal olayların gerçek çözümlemesinin biricik anahtarıdır.

İnsanın insan tarafından sömürülmesine son veremeksizin girişilmiş ve uğruna büyük bedeller ödenmiş devrim davasının zaferle taçlanması ve ulusal özgürlük mücadelesinin gerçek özgürlüğün elde edildiği doğrultuda gelişmesi için, her türden burjuva-oportünist sapkınlık ve burjuva-empyralist ideolojiye karşı, Marksizm-Leninizm bayrağını yükseltmek bugün daha da gereklidir. Toplumsal gelişme Marks'ın düşüncelerini daha da güçlü kılmaktadır. Ve Kürt işçi sınıfının Marksizme, Marksın dünyaya görüşüne, M-L düşüncelere, denebilirki herkesten ve her ulustan proletaryadan daha fazla ihtiyacı vardır.

Kürt işçileri ve Kürt devrimcileri, Marx'ın eserlerini, büyük bir dikkatle incelemeli ve özümlemelidirler. Marx'ın 174. doğum yıl dönümünde devrim için daha ileri mevzilere yürümek ancak böyle mümkündür.

Yaşasan Marx'ın ölümsüz eseri!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

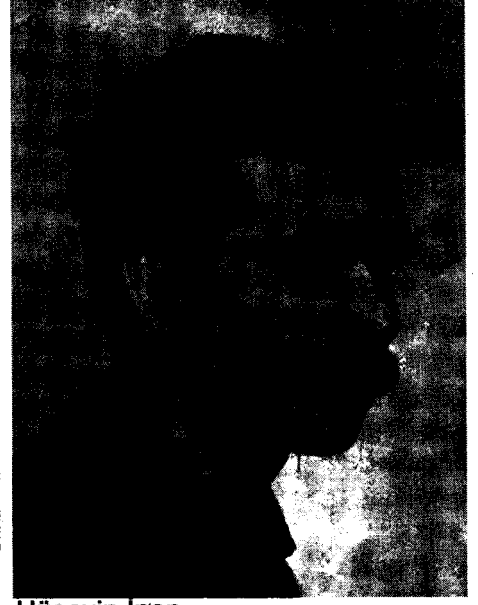
Katledilişlerinin 20. yılında Deniz'leri ve tüm Mayıs şehitlerini saygıyla anıyoruz

Deniz Gezmiş

Yusuf Aslan

Hüseyin İnan

6 Mayıs '92 partimizin öncel örgütü THKO'nun kurucu önderlerinden Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in faşist gerici tarafından idam edilerek katledilmelerinin 20. yıldönümüdür.

'71 direnişçilerinin Türk ve Kürt halkının yaşamında; faşizme ve emperyalist haydutluğa karşı mücadelede özel bir yeri var. Deniz'ler devrime duyulan derin inancın, halka ve yoldaşlara sonsuzca bağlılığın, emperyalizme ve faşist zulme karşı boyun eğmez bir direnişin sembolüdürler. Parlamentarist, reformist uzlaşmacı "devrim" anlayışlarına karşı geliştirilen ihtilalci devrimciliğin, ülkemizin yakın tarihindeki bu ilk temsilcileri; devrimci yaşamları ve pratik siyasal tutumlarıyla, kendilerinden sonraki döneme değerli bir miras bıraktılar.

İçinden çıkıp geldikleri toplumsal koşulların ve döneme damgasını vuran uluslararası devrimci hareketin etkilerini, özellikle de ideolojik planda taşıyan '71 direnişçileri, devrim anlayışı ve parti sorununda önemli zaafı taşıyalarda, onların devrimci çıkışları, bugün de büyük bir devrimci değere sahiptir.

THKO'nun bu ölümsüz önderleri ve yine çoğu Mayıs'ta katledilen diğerleri (Nurhak'ta katledilen Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan ve Kızılderde Mahirlerle birlikte direnerek ölen Cihan Alptekin, Ömer Ayna), yaşamları ve zor anlardaki tutumlarıyla, egemen sınıflara karşı mücadelede, bir devrimcinin sahip olması gereken devrimci kişilik

özellikleri en iyi şekilde ortaya koydular. Onlar gösterdiler ki; düşman ne denli güçlü olursa olsun, onun karşısında titremeden yürümek mümkündür. Devrim ve zafere materyalist temelde duyulan inancın ve işçi ve emekçilere, mücadele yoldaşlarına olan sonsuzca bağlılığın beslediği kahramanca bir direniş; boyun eğmez bir kararlılık! Bunlar olmaksızın, kişi, grup ve partilerin, ideolojik planda Marksist bir çizgiyi benimseseler bile; siyasal-sınıfsal mücadelede oportünist-uzlaşmacı bir çizgiye düşmeleri kaçınılmazdı. THKO'nun militanları ve THKO'nun devrimci-Marksist çizgide dönüşümüyle kurulan partimiz TDKP'nin savaşçıları, Deniz'lerin ve '71 direnişçilerinin militan devrimci tutumunu, kahramanca mücadelesini ve devrim ve halkın kurtuluşu davasına engin adanmışlığını miras edinip, gelenekleştirmeye çalıştılar.

THKO'nun ve TDKP'nin yüzlerce şehidi, Onlara layık yoldaşlar olarak, faşizme karşı mücadelede; darağaçlarında, işkence tezgahlarında, fabrika önlerinde ve barikatlarda can verdiler.

Deniz'ler, yığınsal öğrenci direnişlerinin, köylü mitinglerinin, işçi grev ve direnişlerinin içinde yer alan ve önünde yürüyen militan devrimcilerdi. Sosyalizmi amaçlıyorlardı, ancak, devrimci demokrasi platformunda bulunuyorlardı. TİP'in parlamentarist-reformist çizgisine, cuntacılığa ve burjuvaziye uzlaşma anlayışlarına karşı, ihtilalci bir çizgide yürüdüler. İzlenen eylem çizgisi yenilgiye götürdü. Ama

asla yılmıya ve teslimiyete düşmediler. Yaşarken ve ölüme giderken hep kahramanca yürüdüler.

Türk ve Kürt ulusundan devrimci militanların örgütü olan THKO; önderlerini ve diğer birinci kuşak savaşçıların çoğunu kaybetmesinin ardından Deniz'lerin son sözlerine uygun bir yöneliş içine girerek, Marksizim-Leninizm bayrağına sarıldı ve bir süreç içinde, tüm milliyetlerden Türkiye proletaryasının devrimci siyasal öncüsünü (TDKP) inşa etti.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in 6 Mayıs '72'de, daracağına yürürken ve sehpaye çıkarken, haykırdığı şairler birer silah oldu ellerimizde. Onlar şöyle haykırdılar;

"Yaşasın Marksizim-Leninizmin yüce ideolojisi!

Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi!

Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler!

Kahrolsun emperyalizm ve faşizm!"

Onlar, mücadelede bugün ve her zaman, devrimci kahramanlığın temsilcileri olarak yaşayacaklardır. Onların uğruna ölüme gittikleri özgürlük ve sosyalizm davası er-geç kazanacaktır.

20. ölüm yıldönülerinde Deniz'leri ve tüm Mayıs şehitlerini saygıyla anıyoruz!

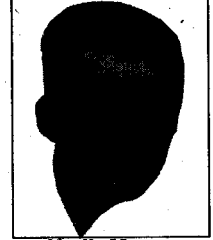
Mayıs şehitleri ölümsüzdür!

Sinan Cemgil
31-5-1971

Alpaslan Özdoğan
31-5-1971

Kadir Manga
31-5-1971

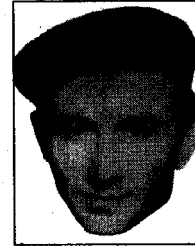
Avni Gökoğlu
2-5-1973

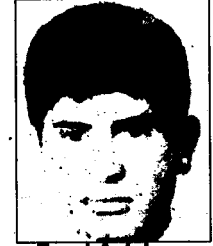
Niyazi Yıldızhan
4-5-1972

Sinan Akbalık
24-5-1991

İbrahim Kaypakaya
18-5-1973

Feyzi Aşlansoy
18-5-1976

Onların anısına

Uykuya yatmış bir Mayıs gecesiydi,
'Su uyur, düşman uyumaz'dı,
Postal sesleri geliyordu zindanda
Ve avluda kurulu sehpaye,
Yağlı urgan geçiriliyordu usulca

Demiryolcular uykudaydı,
Tütüncü kızlar uykuda.
Gözlerini ovuyordu uzun yol sürücülere
İlk horozlar ötmemişti henüz;
Tank paletleri dönüyordu sokaklarda
Ve düşman telaşlı bir koşuşturmacada.

Yoldaşlarım, can kârdişlerim;
Kahramanca, onurlu bir yürüyüş eylediniz
Tarihe bir not düşüldü,
Geçmişten geleceğe bir köprü,
Üç yıldız olup bayraklaştınız göklerimizde,
Adınızı aldı şimdiki yirmi yaş gençleri,

Öfke ve inançla tohuma durdu toprak,
Ve binlerle çağaldı
Deniz'ler, Yusuf'lar, Hüseyin'ler

Bir seher vakti alıp götürdüler

Burkuldu yüreğlerimiz üç kez üstüste.
Biz, bir davanın yoldaşlarıydık,
Göz yaşlarımızı akıtarak yüreğimize
Yaşamaya çalıştık yine de ...
Hey yoldaş, can yoldaş, DENİZ'im,
Senden ve sizden sonrada,
Onyedisinde, yirmisinde, yirmidördünde gençlerimiz,
Özgür yaşama sevdalanıp,
Zulme karşı yürüdüler.
Ve miras edinerek, ölüme kahramanca yürümeyi,

Aynı adanmışlık ruhuyla,
Yürüdüler sonsuzluğa.
Bir hareket, bir çelişkiler yumağıydı yaşam,
Zikzaklar kaçınılmazdı, menzile giden yolda,
Ve engelleri bilinmezdi, yürünmedikçe yolların.
Bir yol ayırmıydı, ucu bugüne uzanan
Ebedi deşildi hiçbir gece,
Dağılmaya mahkûmdu karanlık
Ve yeni bir gün doğacaktı, ülkemizin dağlarına.

Ve bitmez bir türküdür yaşam
Sürer gider sizinle,
Bugünden yarına...

Doğumunun 174. yılında KARL MARX, dünya proletaryasının yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

Proletarya ideolojisinin (Marksizm-Leninizm) isim babası Karl Marx, 5 Mayıs 1818'de Almanya'nın Ren havzası Trier kentinde doğdu. Berlin üniversitesinde felsefe doktoru oldu. Tüm ömrünü ezilen sınıfın kurtuluşu için çalışmaya adanmıştı. Bilimsel çalışmalarını çok büyük iktisadi zorluklara ve siyasi baskılara göğüs gerektiriyordu. Düşünceleri ve çalışmaları nedeniyle Almanya'dan ayrılmak zorunda bırakıldığı gibi, Fransa ve Belçika'dan da sürüldü. Çalışmalarının önemli bir kısmını İngiltere'de Londra'da tamamladı. Fırtınalı ömrü, bedensel olarak 18 Mart 1883'te noktalandı. Bilimsel düşünceleri ise, proletaryanın elinde, dünyayı değiştirme ve dönüştürme silahına dönüştü; yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Marx, bir bilim adamı olarak, kapitalist toplumu ve kapitalist iktisadi derinlemesine tahlil etti. Kendinden önceki burjuva iktisatçıları, tarihçileri ve felsefecilerinin eserlerini eleştireci temelde inceledi. 1830, 1848, 1871 devrimlerinin coşkusunu yaşadı ve bu deneylerin derslerini bilimsel eserlerine yansıttı. Uzun yıllara yayılan çalışmalarının sonuçlarını en özlü biçimde izah ederken, şöyle yazıyordu: "Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı" adlı eserinin önsözünde:

"Varlıklarının toplumsal üretiminde, insanlar, aralarında, zorunlu, kendi iradelerine bağlı olmayan belirli ilişkiler kurarlar; bu üretim ilişkileri, onların maddi üretici güçlerinin belli bir gelişme derecesine takabül eder. Bu üretim ilişkilerinin tümü toplumun iktisadi yapısını, belirli toplumsal bilinç şekillerine tekabül eden bir hukuki ve siyasi üst yapının üzerinde yükseldiği somut temeli oluşturur. Maddi hayatın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasi ve en-

tellektüel hayat sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey bilinçleri değildir; tam tersine, onun bilincini belirleyen toplumsal varlıklarıdır. Gelişmelerinin belli bir aşamasında, toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine, yada bunla-

rın hukuki ifadesinden başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkilerine ters düşerler. Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. O zaman bir toplumsal devrim çağı başlar. İktisadi temeldeki değişim, kocaman üst yapıyı büyük, yada az bir hızla altüst eder."

Marx, burada felsefesinin materyalist temelini ve bir toplumsal devrimi zorunlu kılan temel nedenleri dahiyane bir biçimde ortaya koyuyor.

Marx, Engels'le birlikte, kapitalist toplum ve kapita-

list üretim tarzının tahlilini yaparak, kapitalizmin kendisinin, onun "özel ve temel bir ürünü" olan proletaryayı yaratarak, kendi yok oluşunun maddi toplumsal temelini oluşturduğunu ortaya koydu. O, kapitalist üretimin meta üretimi -pazarda başkalarının ihtiyacını karşılamak üzere, belli bir de-

sek üretim ilişkileri, bu ilişkilerin maddi varlık koşulları eski toplumun bağrında çiçek açmadan; asla gelişip yerlerini alamazlar" diyor-du.

Kapitalizm, kaçınılmaz, olarak, sömürülen sınıf proletaryanın şahsında kendi yok oluşunun ve "daha yüksek üretim ilişkileri"ne sahip sosyalizmin kuruluşunun maddi varlık koşullarını yaratıyordu. Proletaryanın toplumsal konumu, üretim araçlarına sahip olmaması - üretim araçları kapitalistlerin özel mülkiyetindedir - onu en devrimci ve sosyalizmi kurmaya yetenekli tek sınıf kılıyordu. Ve proletarya bu devrimci rolünü, politik-ekonomik eylem içinde örgütlenerek ve "nasıl yapılacağı"nın bilgisini edinerek yerine getirecekti.

Kapitalizm yıkılacak ve sosyalizm kurulacaktı, bu kaçınılmazdı. Ancak bu toplumsal devrimin kendiliğinden, onun için mücadele edilmeksizin gerçekleşeceği anlamına gelmiyordu. Proletarya, bir politik parti biçiminde örgütlenerek ve partisi aracılığıyla sınıf mücadelesi arenasında yer alarak, kapitalizme ve burjuvazinin sınıf iktidarına karşı mücadeleye atılmalı, kapitalist özel mülkiyeti ve burjuva iktidarını tasfiye etmeli ve kendi proleter devletini kurarak sosyalizmin inşasına girişmeliydi.

Marksın diyalektik materyalist dünya görüşü, idealizmi yerle bir ediyordu.

Marksizmi, idealist ütopyik, akılcı vb. burjuva düşünce akımlarından ayıran en temel sorunlardan biri de; sınıf savaşımının kabulünün, proletarya diktatörlüğü için mücadelenin kabulüne dek vardırılması düşüncesidir. Marx, kendisinden önceki burjuva iktisatçıların sınıf savaşımının varlığını tespit ettiklerini belirte-

Marx, "yeni ve daha yük-